

APOCALIPSA CAPITOLUL 5 - Partea întâi - ȘARPELE RĂNIT

Mulțumesc, frate Neville. Domnul să te binecuvânteze, fratele meu. Bună dimineața, prieteni.

Sunt fericit pentru că în dimineața aceasta am privilegiul de a fi din nou aici în Tabernacol, să ne punem deoparte ca să avem acest timp de închinare și de părtășie în jurul Cuvântului Domnului. Cred că David este cel care a spus odată: „*Mă bucur când mi se zice „Haidem la Casa Domnului!”*” (Psalmul 122.1). Astfel, și eu sunt bucuros să fiu din nou cu fratele Neville, care este prietenul meu bun și scump, și cu voi toți.

Dacă este prea cald în spate, puteți folosi ventilatoarele pentru a răcori puțin atmosfera. Motivul pentru care avem aceste servicii și pentru care ne adunăm împreună în părtășie, este ca să evităm acel loc fierbinte. Și singura cale prin care putem face aceasta, este prin sângele lui Isus Hristos. Numai El o poate face.

Am fost foarte fericit să aud mărturia acestei biserici cu privire la felul în care propășește în Domnul și cum lucrează Domnul în mijlocul vostru prin darurile duhovnicești. Îi sunt foarte recunoscător lui Dumnezeu pentru inimile voastre sincere, cu care poate lucra, și nădăjduiesc că El vă va ține în continuare pe mijlocul acestei căi drepte și înguste, ca să nu deviați nici la stânga și nici la dreapta de pe ea.

Aș vrea să le mulțumesc fratelui Colvin și fiicei lui, pentru cântarea minunată pe care au cântat-o cu câteva momente în urmă: „În cer nu sunt lacrimi.” Este foarte frumoasă și desigur, o apreciez mult.

Eu pot spune despre fratele Colvin, ceea ce a spus fratele Neville despre el și despre mine: că ne-am cunoscut cu mulți ani în urmă. Acesta este motivul pentru care mă bucur din inimă să-l aud cântând aceste cântări vechi ale Evangheliei și să-l văd crescându-și copiii în frica de Domnul. Da, mă bucur cu adevărat să știu că Dumnezeu are și astăzi oameni care Îl iubesc și Îl slujesc pe El.

Când am ajuns aici, am aflat că mulți au fost botezați prin credință, ceea ce ne face foarte fericiți. Îl văd în spate și pe prietenul meu scump, fratele Elmer

Gabehart, care tocmai s-a botezat și a pornit pe calea Domnului. Se pare că toți vechii vânători de ciori din Kentucky sunt acum convertiți, ceea ce este minunat, nu-i așa?

Îmi amintesc (cred că Rodney mă ascultă din camera din spate, iar Charlie este chiar în fața mea), cum mergeam acolo jos, fiindcă nouă, băieților, ne plăcea să vânăm veverițe. Întotdeauna, ei încercau să ia câteva în plus, dacă puteau, iar eu le spuneam că nu este corect. Și acum, aproape toți sunt convertiți, ceea ce este foarte frumos.

Ca orice slujitor, și eu privesc uneori în urmă la calea pe care am umblat și mă întreb dacă am semănat Sămânța Lui cu credincioșie.

Cred că mulți dintre voi ați auzit de Johnny Appleseed din America. Păi, a existat și în Suedia un bărbat ca el! Se spune că el semăna flori și că de aceea sunt atât de multe flori frumoase acolo. Cum găsea o bucățică de pământ, semăna flori, iar acele semințe încolțeau și creșteau. El a plecat deja dintre noi, dar florile lui continuă să crească și să înflorească.

Și despărțirile rămân în urma noastră,

Urme de pași pe nisipurile timpului;

Urme de pași pe care, poate, altul

În timp ce înaintează pe oceanul învolburat al vieții,

Un frate pierdut și naufragiat,

Văzându-le, va primi curaj din nou.

Aș vrea să înțelegeți cu toții că este vorba de ceva ce am făcut noi și vor beneficia alții; de ceva ce-i va ajuta pe alții să meargă mai departe.

Cu câteva zile în urmă, am stat de vorbă cu bunul și credinciosul meu prieten, doctorul Sam Adair, iar el m-a întrebat:

„Ce mai faci, Bill?”

„Oh, cred că foarte bine, Doc, dar tu?”

„Am foarte mulți pacienți. În după-amiaza aceasta am avut cincisprezece consultații.”

Am început să vorbim despre timpul când eram tineri, iar la un moment dat i-am zis:

„Ei bine, Doc, nu știu cât voi mai fi aici, pentru că amândoi avem deja peste cincizeci de ani.”

„Așa este, Bill.”

„În toți acești treizeci și unu de ani de când Îl slujesc, am avut tot timpul inima pregătită pentru ceasul când va veni El, așa că nu contează când anume vine.”

„Este adevărat.”

„Cea mai mare dorință a mea a fost și este să trăiesc pentru alții.”

„Aceasta este adevărata viață!”, a spus Sam, „Nu ce poți realiza pentru tine, ci ceea ce poți realiza pentru alții. Aceasta dă sens vieții.” Vedeți? Aceasta înseamnă să trăiești cu adevărat.

Dacă printre noi este cineva care nu a făcut niciodată aceasta, care nu a încercat niciodată să trăiască pentru altcineva, să încerce o singură dată să vadă cât de mult poate obține de la viață dacă nu trăiește pentru sine, ci se dăruiește cu totul altora. Dacă veți trăi aceasta, viața voastră va fi mai binecuvântată și mai împlinită decât dacă ați avea toate bogățiile și lucrurile la care vă gândiți. Viața în sine este plină de încercări și greutate, iar dacă veți încerca să faceți ceva pentru cineva, aceasta îi va ușura povara. Nu veți cunoaște niciodată această bucurie, decât atunci când veți încerca să faceți ceva pentru altcineva.

Aceasta mă duce cu gândul la cei treizeci și unu de ani petrecuți în slujba Domnului. Eu cred că fiecare slujitor se gândește că într-o zi va trebui să țină ultimul său serviciu și privește în urmă să vadă ce a realizat. Da, eu cred că fiecare se întreabă: „Am făcut tot ce am putut?”, de aceea am spus că va conta numai ceea ce faci pentru alții.

Adesea m-am întrebat ce se va întâmpla când voi ajunge la capătul drumului meu, fiindcă nu știu când va fi aceasta; de altfel, niciunul dintre noi nu știe. Astfel, am privit în urmă pe unde am trecut pe cărarea vieții și am văzut o mulțime de dealuri

cu cărări spinoase, stânci și locuri periculoase, poteci netede și ce am făcut în acele zile. Acest film se va derula complet într-una din aceste zile, în ceasul plecării mele, acest lucru fiind valabil pentru fiecare dintre noi. Da, toți să fim siguri că acest lucru va fi derulat în fața fiecăruia, când va veni acel timp.

Acesta este motivul pentru care mă văd silit să spun ceva ce n-aș vrea să spun pentru nimic în lume. Mi se strânge inima s-o spun, fiindcă îmi dau seama că se înregistrează și se va auzi în toată lumea, dar sunt silit să părăsesc câmpul misiunii, din pricina unui lucru petrecut de curând. Îmi pare rău, dar îmi voi încheia slujba și voi pleca din oraș.

Nu știu unde mă va conduce Domnul și nici ce vrea El să fac, dar mă gândesc că mă apropii de capătul drumului. De-a lungul călătoriei pe cărarea vieții, am făcut foarte multe greșeli, pentru care îmi pare rău din inimă, dar sunt și eu om și am multe slăbiciuni, iar uneori se întâmplă lucruri care te fac să vorbești sau să te porți cum nu ai vrea.

Dacă am dorit ceva în inima mea, a fost ca la capătul drumului să-L aud pe Domnul nostru Isus, spunând: „*Bine, rob bun și credincios...*” (Matei 25.21). De multe ori am spus că mi-ar fi plăcut să fiu acolo, când El era pe pământ și a zis: „*Veniți la Mine...*” dar îmi doresc și mai mult să-L aud spunând: „*Ai lucrat bine...*”

Și dacă am dorit să fiu vreodată ceva, am dorit să fiu un slujitor adevărat al lui Isus Hristos, Domnul și Salvatorul meu; am dorit ca mărturia mea să fie curată și sinceră și să reziste prin toate încercările, pentru că în dimineața aceasta, Îl iubesc încă din toată inima mea, așa cum L-am iubit toată viața de când Îl cunosc.

Tocmai acesta este motivul pentru care sunt obligat să plec din slujba Sa, fiindcă există ceva ce s-a ridicat printre oameni și nu este corect. Da, problema este că am fost luat din locul de slujitor și frate, în care m-a pus Domnul și am fost numit Isus Hristos, ceea ce face din mine un antihrist. Acesta este motivul pentru care trebuie să mă retrag, fiindcă nu vreau să fiu privit de El ca un antihrist și să fiu lepădat.

Am auzit aceasta acum câțiva ani, dar m-am gândit că este o glumă. Atunci am fost la pescuit împreună cu câțiva frați (nu-l văd pe niciunul dintre ei în adunarea din dimineața aceasta), iar doi sau trei dintre ei s-au apropiat de mine și m-au întrebat: „Frate Branham, nu cumva ești Mesia, Unsul, Hristosul?”

Când am auzit aceasta, i-am îmbrățișat și le-am zis: „Fraților, eu am încercat tot timpul să fiu un slujitor adevărat al lui Hristos, de aceea, vă rog să nu mai spuneți niciodată așa ceva despre mine! Dacă mai spuneți vreodată aceasta, voi pleca de pe câmpul misiunii cu conștiința curată, dar voi veți fi responsabili pentru fiecare suflet care ar fi fost salvat în timpul cât am fost plecat din câmp din pricina voastră.” M-am gândit că totul s-a încheiat atunci, însă am mai auzit aceasta încă de câteva ori. Paharul s-a umplut zilele trecute, când un frate din Canada mi-a arătat un bilețel pe care îl purta în buzunar și pe care scria: „William Branham este Domnul nostru!” Mai mult, el îi boteza pe oameni în numele lui William Branham. Dacă acest lucru ar fi fost făcut de un dușman al meu, m-aș fi gândit că o face în glumă sau în batjocură, dar este vorba de un frate scump și drag, care a venit la mine și mi-a mărturisit că el crede că sunt chiar Isus Hristos. Vă dați seama?

Acasă am scrisori din diferite locuri și am fost sunat de o mulțime de predicatori din Chicago și din alte părți, care m-au întrebat ce părere am despre această învățătură sau chiar ca să-mi spună că sunt Hristos. Fraților, aceasta este o minciună oribilă, rușinoasă și nimicitoare a diavolului! Înțelegeți? Eu sunt doar fratele vostru, iar o asemenea erezie l-ar scoate din câmpul misiunii pe orice slujitor adevărat. Da, orice bărbat care Îl iubește pe Hristos, ar fugi de așa ceva.

Cu un an sau doi în urmă, când am auzit pentru prima dată lucrul acesta, m-am dus la Domnul, iar El mi-a vorbit despre partea din Scriptură unde scrie că atunci când a venit Ioan Botezătorul, pentru că nu mai avuseseră de sute de ani un proroc, evreii au fost atât de uimiți în inimile lor încât s-au gândit că Ioan era Mesia cel așteptat. Acest lucru este scris în Luca 3.15: „...toți se gândeau în inimile lor cu privire la Ioan, dacă nu cumva este el Hristosul.” Când am citit aceasta, m-am liniștit și am lăsat să treacă totul, dar acum, când se repetă din nou, trebuie să fac ceva. Și vă spun: dacă acesta va trebui să fie ultimul meu mesaj pentru biserică și pentru lume, vreau să știți că viziunile pe care le-am primit și Îngerul Domnului care s-a arătat la râu, sunt adevărul.

Eu am stat liniștit când oamenii m-au numit profet, pentru că în Biblie profetul este un predicator, un vestitor al Cuvântului, ceea ce este în ordine. Dar să fiu numit Hristos Unsul este prea mult pentru mine. Când am plecat din Canada, după ce mi s-a spus acel lucru, am aflat că această învățătură s-a răspândit până departe la eschimoși și printre indienii din nord, ceea ce m-a rupt în bucăți. Am renunțat și la expediția de vânătoare pe care o planificasem de multă vreme, fiindcă mă temeam de un accident de vânătoare, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Am fost cuprins de

un tremur puternic și am simțit că nu pot suporta să văd cum treizeci și unu de ani de slujire Domnului, se duc direct în mocirla diavolului. Ce vor spune oamenii când voi pleca? „Da, exact aceasta a fost el!” Unde va fi toată învățătura și corectarea pe care le-am adus-o? Totul s-ar prăbuși, iar eu aș fi un antihrist. Pur și simplu nu pot suporta așa ceva!

Apoi m-am gândit: „Mai bine aș muri aici în pădure... ca și cum aș cădea pe armă și s-ar descărca, sau altceva de felul acesta, decât...” dar atunci m-am gândit la micuțul Iosif, care ar trebui să crească fără tată și la toate celelalte lucruri. Nu eram în stare să fac nimic, așa că am plecat din pădure și m-am întors acasă.

Cam opt sau zece zile m-am simțit terminat, așa că la un moment dat m-am gândit că-mi pierd mințile. În tot acest timp, i-am rugat pe toți să mă lase în pace și să stea departe de mine, pentru că eram foarte supărat, nervos și rupt în bucăți din pricina acestor lucruri.

Mi-am zis că dacă ar fi un dușman de-al meu, ar fi în ordine. Aș fi râs și aș fi mers mai departe. Dar dacă vine de la frații mei scumpi și de la surori, este prea mult. Aceasta m-a rănit profund, așa că am zis: „Doamne, lucrurile acestea sunt prea mult pentru mine. Trebuie să ies și să las totul în mâinile Tale, pentru că nu știu ce altceva aș putea face.”

Acum câteva zile, Domnul m-a cercetat și am avut o vedenie în care am văzut că cei dragi ai mei îngrijeau un șarpe galben cu negru. În timp ce vorbeam, șarpele s-a apropiat încet și m-a mușcat de picior, dar sângele meu era atât de gros, încât mușcătura lui nu mi-a făcut nici un rău. M-am uitat la locul unde mă mușcase și am văzut că exact acolo mai fusesem mușcat odată demult. M-am întors repede, am luat o pușcă și am tras în el, nimerindu-l chiar la mijloc.

Când am vrut să-l împușc în cap, unul dintre frații aceia mi-a zis: „Nu face asta! Lovește-l doar cu bățul acela de lângă tine.” Eu am luat bățul, dar șarpele s-a târât într-o baltă mică și s-a ascuns acolo.

„Ei bine,” am spus atunci, „cred că nu va mai putea răni pe nimeni, pentru că este rănit grav și sigur va muri.”

Eu i-am întrebat pe mulți dintre frații din biserica mea, din acest tabernacol, și pe fratele Neville, care s-au apropiat de mine cu aceeași întrebare și le-am zis: „Fraților și surorilor, n-am încercat să fiu un slujitor adevărat al lui Hristos, înaintea

voastră? (Adunarea răspunde: „Amin!”). Nu am încercat să fiu fratele vostru?” („Amin”). Atunci ce se întâmplă cu voi?

Orice ar fi aceasta, este un duh rău care i-a cuprins pe acești oameni scumpi. Foarte mulți m-au întrebat cu privire la această învățătură, dar să știți că este vorba de un duh rău, care nădăjduiesc că va primi rana de moarte chiar astăzi, astfel încât să mă pot întoarce din nou pe câmpul misiunii. Până atunci, vă cer tuturor să vă rugați pentru mine. Nu știu ce voi face. Terenul meu de sus este scos la vânzare, pentru că pur și simplu nu pot rezista la această presiune. Dacă voi mai rămâne aici, voi înnebuni. De aceea, vă cer să vă rugați pentru mine.

Dacă ați crezut vreodată că sunt slujitorul lui Hristos și că ceea ce spun este Adevărul, amintiți-vă aceste cuvinte: „Așa vorbește Domnul: Aceasta este o erezie! Este o învățătură falsă! Să nu aveți nimic a face cu ea, pentru că eu sunt fratele vostru și nimic mai mult!”

Să ne plecăm capetele.

Tată ceresc, carnea tremură pe mine, mâinile mi se împreunează și degetele de la picioare mi se trag în pantofi. Oh, ai milă de mine! Doamne, ce am făcut ca să mi se întâmple așa ceva? Fii îndurător cu mine și cu toți frații mei. Te rog să-i ajuți pe acei oameni scumpi să vadă eroarea pe care au făcut-o și consecințele ei: că au frânt inima fratelui lor și nu numai a fratelui lor, ci și a Salvatorului nostru, a Tatălui nostru ceresc. Iartă-ne greșelile, Doamne, și fă ca sângele sfânt al lui Hristos să ne unească inimile împreună și să binecuvânteze legătura care leagă inimile noastre în dragostea creștină și în părtășie.

Dumnezeule, fă ca vrăjmașul care s-a apropiat de frații și surorile noastre, să primească rana de moarte ca să nu mai poată exista în continuare, pentru că atunci când se va întâmpla aceasta, mă voi întoarce din nou în câmp. Până atunci însă, inima slujitorului Tău este frântă și voi sta în așteptare, pentru că este peste puterile mele să merg mai departe. Tu îmi cunoști inima și știi că am încercat să opresc aceste lucruri, înainte de a merge mai departe, cu lacrimi și cuvinte convingătoare, dar toate acestea m-au depășit. Astfel, Tată, predau această problemă în mâna Ta, de la acest amvon de la care am predicat în toți acești ani.

Când totul se va sfârși, slujitorul Tău se va întoarce, dar până atunci voi aștepta ca Tu să faci lumină, Doamne.

Binecuvântează-ne și dă-ne un serviciu măreț, fiindcă suntem adunați aici nu numai pentru problema aceasta, ci și ca să clarificăm public, înaintea lumii, ca ei să știe, Tată, că Te iubesc și cred în Tine, și că am rezistat până acum doar pentru Tine... dar acum trebuie să plec și vreau s-o fac cu o inimă curată, Doamne, fiindcă Te-am crezut și am avut încredere în Tine. Dăruiește-ne aceasta, și Te voi lăuda și-Ți voi da slavă, prin toate veacurile care vor veni, prin Isus Hristos. Amin.

Eu am deja cincizeci și doi de ani și poate mi-a mai rămas puțin de trăit, însă doresc să petrec fiecare clipă pentru Hristos. Dar deocamdată voi pleca, pentru că așa sunt călăuzit să fac.

Acum ne vom ocupa puțin de cartea Apocalipsei și cred că zilele trecute am ajuns la ultima parte a capitolului 4. Vă place Apocalipsa? (Amin). Acum ne vom ocupa de capitolul 5, pentru că în capitolul 4 am văzut cele „*patru făpturi vii.*” Să ne apropiem deci de Cuvânt, uitând toate celelalte lucruri care au fost.

Dumnezeule Tată, ajută-ne acum când suntem mârniți și ne apropiem de Cuvântul Tău, căci „*uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus.*” (Filipeni 3.13-14). Dăruiește-ne Cuvântul Tău, în dimineața aceasta, și hrănește sufletele noastre flămânde, fiindcă tânjim după Tine, Doamne, și așteptăm ungera sfântă a Duhului Sfânt. Vino printre noi, Doamne, iartă-ne păcatele și fărădelegile și îngăduie-ne să fim slujitorii Tăi, fiindcă Te rugăm aceasta în Numele lui Isus. Amin.

Noi am trecut de curând prin epocile Bisericii și cred că vor fi scoase și sub formă de carte. Apoi am trecut prin capitolul 4 al Apocalipsei. Ce este Apocalipsa? Descoperirea lui Isus Hristos. În limba latină avem cuvântul „Apocalypse” și înseamnă „Descoperire, dezvelire.” Cu alte cuvinte, se ia învelitoarea ca să se aducă la suprafață descoperirea lui Isus Hristos, Cel care a fost, este și va veni, Rădăcina și Vlăstarul lui David.

În capitolul 4 am văzut că după ce a trecut prin epocile Bisericii, Ioan a fost ridicat la cer. Voi pune doar un mic fundament, dar mai întâi aș vrea să citim din **Apocalipsa 5.1-7:**

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte pecetei.

Și am văzut un înger puternic, care striga cu glas tare: „Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecețile?”

Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte peceți ale ei.

Și la mijloc, între scaunul de domnie și cele patru făpturi vii și între bătrâni, am văzut stând în picioare un Miel. Părea junghiat și avea șapte coarne și șapte ochi, care sunt cele șapte Duhuri ale lui Dumnezeu trimise în tot pământul.

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie.”

În capitolul 3 din Apocalipsa, am privit ultimele epoci ale Bisericii, care s-au încheiat cu Laodicea, după care Ioan a fost ridicat în Duhul la cer, iar acolo a văzut lucruri care au fost și lucruri care urmau să vină. Noi am aflat că Biserica nu mai apare până în capitolul 19, când se întoarce împreună cu Domnul ei, îmbrăcată în slavă și spălată în Sânge.

Ca să pun un mic fundament, vă amintesc că după ce a văzut desfășurarea epocilor, un Glas i-a zis lui Ioan: „*Suie-te aici, și-ți voi arăta ce are să se întâmple după aceste lucruri!*” (Apocalipsa 4.1).

Domnul mi-a descoperit un lucru care s-a petrecut după învierea Sa, când a fost întrebat de Petru: „*Doamne, dar cu acesta ce va fi?*”, cu referire la Ioan.

Și Isus i-a răspuns: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?”

„Din pricina aceasta a ieșit zvonul printre frați că ucenicul acela nu va muri deloc. (Vedeți cât de ușor poate începe? Acolo a ieșit o doctrină că Ioan nu va muri până-l va vedea pe Isus venind, sau până la a doua venire. Biblia a zis că acolo a ieșit o doctrină din aceea. Cu toate acestea, Isus nu a zis-o în acel fel). Însă Isus nu zisese

lui Petru că nu va muri deloc, ci: „Dacă vreau ca el să rămână până voi veni Eu, ce-ți pasă ție?” (Ioan 21.21-23).

Adevărul este că Ioan a fost ridicat în Duhul la cer și i s-a arătat tot ce se va întâmpla până la venirea Domnului. Astfel, el a văzut totul, ca și cum ar fi fost acolo. Istoria spune că Ioan a trăit până la nouăzeci și ceva de ani, fiind singurul dintre ucenici care a murit de moarte naturală, după ce s-a întors din exilul de pe Insula Patmos.

Este un lucru minunat pe care aș vrea să-l subliniez înainte de a atinge acel lucru vital. Oh, este un capitol minunat!

Imediat după aceea, capitolul șase începe cu deschiderea Peceților. Oh, Doamne, când vor fi deschise și descoperite, va trebui să mergem în diferite locuri din Biblie ca să le vedem desfășurarea. Oh, ele sunt cu adevărat Vitamine duhovnicești glorioase și bogate!

Unul din cele mai remarcabile lucruri pe care ni le aduce în atenție Apocalipsa 4, sunt făpturile vii. Ioan a văzut și a urmărit Chivotul Legământului. Vă amintiți cum a fost așezat Israelul în călătorie? Pe capacul ispășirii de pe chivot erau două făpturi, dar aceste făpturi nu erau nici oameni, nici îngeri, ci erau heruvimi. Aceste făpturi le găsim în Vechiul Testament cu Chivotul, le găsim în Noul Testament și de asemenea le găsim la venirea Domnului. Heruvimi care păzesc tronul îndurării. De tronul îndurării nu se putea apropia nimeni, decât dacă era un ispășitor pentru acea persoană; deci era nevoie ca altarul să fie stropit cu sânge. Numai atunci acel tron era tronul îndurării. Dar după ce sângele era îndepărtat, tronul îndurării a devenit tronul judecării.

Oh, vai! Nimeni nu va putea rezista în fața judecăților lui Dumnezeu, de aceea, singurul lucru la care putem privi este mila, îndurarea Lui și nicidecum judecata. Noi nu ne putem apropia de dreptatea Lui, fiindcă în dreptatea Sa, El trebuie să-și țină Cuvântul, iar ținerea Cuvântului Său înseamnă judecată: „...în ziua în care vei mânca din el vei muri negreșit.” (Geneza 2.17). Cine vrea acea justiție? Eu nu. Acesta este motivul pentru care eu nu cer niciodată dreptate, ci îndurare. Vai, fie ca îndurarea Domnului să fie peste noi toți!

Dar este un timp de curățire a altarului, un timp când Sângele este luat de acolo, iar atunci tronul de îndurare va deveni tronul de judecată. Acum este timpul când ne apropiem de această etapă de curățire a altarului, iar atunci judecățile Lui vor

veni peste Pământ. Înțelegeți? Dumnezeu nu poate distruge pământul câtă vreme Sângele Lui este acolo. Mai mult, câtă vreme Sângele este acolo, nimeni nu este privit ca păcătos înaintea lui Dumnezeu, ci fiecare este corect, fiindcă există un Ispășitor pentru noi toți.

Dar dacă nu Îl acceptați pe acest Ispășitor și mergeți așa în prezența Lui, sunteți păcătoși; ați călcat în picioare îndurarea Lui și v-ați judecat singuri. Acum există încă îndurare, dar în curând începe curățirea altarului, iar Sângele va fi luat de acolo. Atunci, mânia lui Dumnezeu cade pe Pământ. Oh, Dumnezeule, ai milă de noi, astfel ca în ziua aceea să nu fim găsiți în afara harului lui Dumnezeu.

Acum voi încerca să vă schițez ceea ce voi spune în continuare, ca să puteți înțelege. Chivotul a fost pus în mijlocul cortului întâlnirii, iar pe cele patru laturi ale cortului erau așezate cele douăsprezece seminții ale lui Israel: câte trei pe fiecare latură. Trei ori patru laturi, fac douăsprezece seminții. Și fiecare din cele trei seminții aveau o căpetenie

Una din aceste căpetenii era Ruben, care a tăbărit întotdeauna în Sud. El era făptura cu capul de om. În vest era Efraim, căpetenia următoarelor trei seminții. El era vițelul. În răsărit era Iuda, care era leul, iar în nord era Dan, vulturul. Vă amintiți? Vulturul, omul, vițelul și leul.

Iuda păzește poarta din Răsărit, iar Hristos este Leul din seminția lui Iuda. El vine din cer pe poarta de la Răsărit. El vine pe poarta din răsărit, din seminția lui Iuda. El este din seminția lui Iuda.

În mesajul din dimineața aceasta, vedem că El este numit Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina și Vlăstarul lui David. David a fost împăratul lui Israel, iar Hristos stă pe tronul lui, în Împărăția de o mie de ani, ca Împărat veșnic, așa cum este scris: *„...casa ta și împărăția ta vor dăinui veșnic înaintea Mea, și scaunul tău de domnie va fi întărit pe vecie.”* (2 Samuel 7.16). Aleluia! Și *„harul Meu nu se va depărta de la el...”* (v 15). Dumnezeu a făgăduit aceasta cât se poate de clar.

Voi ziceți: „Unde sunt judecătorii evrei astăzi?”

Hristos este Sămânța, Fiul său după trup, cum este scris: *„...născut din sămânța lui David, în ce privește trupul.”* (Romani 1.3). El este Leul din seminția lui Iuda, Împăratul ridicat din casa lui David, iar scaunul Lui de domnie *„va fi întărit pe vecie.”* Corect.

În continuare, vedem că ei erau păzitorii tronului de îndurare și aveau privirile ațintite asupra lui, ca să nu se apropie nimeni de el. Oricine ar fi încercat să se apropie de tronul îndurării trebuia să treacă printre seminții, dar fiecare bărbat israelit din tabără, își dădea mai degrabă viața decât să lase pe cineva să intre și să se apropie de tronul îndurării ca să-l ia. Aceasta era rânduiala Vechiului Testament.

Același lucru se petrece și în rânduiala Noului Testament. Nădăjduiesc că ați înțeles. Tronul de îndurare are și acum păzitori, iar aceștia sunt Matei, Marcu, Luca și Ioan, cele patru Evanghelii păzesc cartea Faptelor Duhului Sfânt prin apostoli, care este Cartea Faptelor a Noului Testament. Cei patru scriitori ai Evangheliilor: Matei, Marcu, Luca și Ioan, păzesc tronul îndurării și arată că El este același Dumnezeu, că astăzi El este Duhul Sfânt. Fiecare Evanghelie sprijinește adevărata Evanghelie a Domnului Isus Hristos și Faptele Duhului Sfânt, iar dacă cineva încearcă să treacă peste ceea ce scrie în ele, acel lucru nu este de la Dumnezeu. De ce? Pentru că ele sprijinesc Mesajul adevărat.

De exemplu, în Fapte 2.38 scrie: *„Pocățiți-vă și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh.”*

Cu toate acestea, ei au adoptat botezul în Numele Tatălui, Fiului și Duhului Sfânt, deși nu există nici o Scriptură care să întărească acest botez. Nu există nici un fundament pentru el; nu există nimic să păzească această afirmație, absolut nimic. Voi ziceți: „Păi așa a spus Matei în capitolul 28.” Așa este, dar Matei păzește Evanghelia, nu o contrazice. Astfel, în Matei 1.18-23 citim:

„Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa: Maria, mama Lui, era logodită cu Iosif; și, înainte ca să locuiască ei împreună, ea s-a aflat însărcinată de la Duhul Sfânt.

Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit și nu voia s-o facă de rușine înaintea lumii; de aceea și-a pus de gând s-o lase pe ascuns.

Dar, pe când se gândea el la aceste lucruri, i s-a arătat în vis un înger al Domnului și i-a zis: „Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevasta ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”

Dacă Dumnezeu Tatăl și Duhul Sfânt nu ar fi aceeași Persoană, Isus ar avea doi tați. Vedeți unde ajungeți?

„Ea va naște un Fiu, și-l vei pune numele Isus, pentru că El va mântui pe poporul Lui de păcatele sale.”

Toate aceste lucruri s-au întâmplat ca să se împlinescă ce vestise Domnul prin prorocul care zice:

„Iată, fecioara va fi însărcinată, va naște un Fiu, și-l vor pune numele Emanuel” care, tălmăcit, înseamnă: „Dumnezeu este cu noi.”

Deci El este Emanuel, Dumnezeu cu noi, nu altcineva, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt într-un singur Nume: Domnul Isus Hristos. El este cel care păzește poarta aceea împotriva oricărei erezii.

Cu câteva zile în urmă, înainte de întâlnirea cu Asociația predicatorilor din Chicago, Duhul Sfânt m-a trezit noaptea și mi-a zis: „Du-te la fereastră! Un grup de predicatori pregătesc un dejun la care vor să te invite. Fii atent, pentru că ei te vor ataca cu privire la dumnezeire.”

„Îți mulțumesc, Doamne,” am spus eu, apoi El mi-a arătat tot ce se va întâmpla.

A doua zi, m-am întâlnit cu fratele Carlson și cu fratele Tommy Hicks și le-am povestit ce mi-a zis Domnul.

„Nu veți primi locul pe care l-ați închiriat, ci vi se va da altul,” le-am spus eu, și le-am zis cum va arăta noua sală, unde va sta doctor Meade, unde va sta bărbatul de culoare care va intra după el și așa mai departe.

În dimineața aceea, fiul meu m-a întrebat: „Tată, vei merge la cearta aceea?”

„Nu voi merge acolo să mă cert cu ei, ci voi merge uns cu Duhul Sfânt și înarmat cu Cuvântul lui Dumnezeu care păzește tronul îndurării cât timp El este acolo.”

Astfel, când am ajuns acolo, înainte ca ei să aibă posibilitatea să pună o singură întrebare, Duhul Sfânt mi-a zis: „Acum este momentul să vorbești!”

M-am ridicat și am spus: „Știu de ce sunteți aici. Fratele Hicks și fratele Carlson, care este președintele Oamenilor de Afaceri, pot să vă spună dacă nu este fiecare lucru exact cum a fost vestit de Duhul Sfânt, care mi-a spus că nu veți primi sala pe care ați închiriat-o, ci pe aceasta. Mai mult, fiecare este așezat exact cum a spus El, iar lucrul despre care vreți să vorbiți cu mine este botezul în Numele

Domnului Isus Hristos.”

Când Duhul Sfânt a început să ia Cuvântul lui Dumnezeu, să-L descopere și să-L interpreteze, grupul acela de predicatori trinitarieni au dat mâinile unii cu alții în timp ce lacrimile le curgeau pe obraji, iar șaptezeci și doi dintre ei, au spus că vor veni aici la Tabernacol ca să fie botezați în Numele lui Isus Hristos.

Tronul harului, al îndurării este păzit de Duhul Sfânt, iar noi trebuie să-L păstrăm întocmai cum este, pentru că cei patru mesageri: Matei, Marcu, Luca și Ioan sprijină fiecare Cuvânt al Noului Testament.

Aceasta este exact ce am spus în prima parte a mesajului din dimineața aceasta și anume: să-l ținem chiar acolo, fiindcă este păzit de Evanghelii. Lăsați-l chiar acolo unde este pus de Evanghelii.

Deci, am văzut cine erau făpturile care păzeau tronul harului în Vechiul Testament, iar aici îi avem pe Matei, Marcu, Luca și Ioan. Mai mult, chiar Leul din seminția lui Iuda și-a dat viața ca să păzească tronul îndurării, stropindu-l cu propriul Său Sânge. În dimineața aceasta, El stă acolo ca marele Biruitor care într-o zi va coborî din partea de răsărit a cerului, iar noi Îl vom vedea.

Acum să ne întoarcem repede la capitolul 5 din Apocalipsa, pentru că știu că este și un serviciu de botez. Ce este această Carte pecetluită cu șapte Peceți? Oh, ce lucru măreț! Ați observat cum scrie aici? „Au existat șapte Peceți pe partea din spatele Cărții.” Domnul să ne ajute și să ne dea putere și poate, într-o zi am să vă aduc și acest mesaj. Aceste lucruri nu sunt scrise în Cuvânt, ci sunt pecetluite pe partea din spate a Cuvântului și toată Cartea a fost pecetluită cu aceste șapte Peceți. Toată taina cărții este pecetluită în aceste Șapte Peceți. Acesta este unul din cele mai puternice capitole din toată cartea Apocalipsei.

Să citim primul verset:

„Apoi am văzut în mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie o carte scrisă pe dinăuntru și pe din afară, pecetluită cu șapte peceti.”

Vedeți? Biblia nici măcar nu vorbește despre aceste lucruri, ci sunt pecetluite cu cele șapte Peceți, pe partea dinafară a Cărții, fiindcă sunt tainele lui Dumnezeu.

Ce este o pecete sau un sigiliu? Dovada că un produs este terminat. El este verificat, atestat și apoi pecetluit. Noi avem Arvuna moștenirii pe care am primit-o

prin pecetluirea cu Duhul Sfânt. Aceasta este Arvuna mântuirii noastre.

Să mergem puțin la Efeseni capitolul 1, ca să primiți adevăratul înțeles al acestei probleme:

„Pavel, apostol al lui Isus Hristos, prin voia lui Dumnezeu, către sfinții care sunt în Efes...” (v. 1).

Aceasta epistolă este adresată sfinților din Efes și credincioșilor în Hristos Isus, adică celor cărora le-a predicat Pavel, i-a hrănit și i-a crescut în Evanghelie. Înțelegeți?

„...către sfinții care sunt în Efes și credincioșii în Hristos Isus.” Aceia sunt cei care sunt deja în Hristos.

Cum intrăm în Hristos? Printr-un singur Duh, noi toți suntem botezați ca să alcătuim un singur Trup, Trupul lui Hristos.

„Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Isus Hristos.

Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.”

Gândiți-vă că El ne binecuvântează cu harul Său ceresc și cu binecuvântările Sale, în timp ce venim împreună în Hristos Isus, prin credință, ca Biserică aleasă, chemată afară și pusă deoparte pentru El. El ne-a pecetluit cu Duhul Sfânt și acum ne descoperă toate lucrurile care sunt în viitor pentru noi. Acum suntem foarte aproape de cele șapte Peceți.

„În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără prihană înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos, după buna plăcere a voii Sale...”

Ce gând frumos!

Și acum versetele 12,13 și 14:

„...ca să slujim de laudă slavei Sale, noi, care mai dinainte am nădărduit în Hristos.

Și voi, după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit

și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui."

„...după ce ați crezut...” Oh, fratele meu baptist, cum poți spune că nu este așa? Cum poți susține că ai primit Duhul Sfânt când ai crezut? Aici Pavel spune clar: „...după ce ați auzit Cuvântul adevărului (Evanghelia mântuirii voastre), ați crezut în El și ați fost pecetluiți cu Duhul Sfânt care fusese făgăduit.” Fiți atenți: „...și care este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor câștigați de Dumnezeu, spre lauda slavei Lui.” (v. 14).

Deci, pecetea arată că lucrarea este terminată. Este deja stabilit. Fiecare credincios a fost pecetluit cu această făgăduință, chiar de la început, pentru că noi am fost hotărâți încă înainte de întemeierea lumii pentru înfiere. Oh, ce nădejde! Aceasta ne face să ne odihnim în nădejde; este o ancoră a sufletului și nu poate fi clătinată înapoi și încolo, fiindcă este ancorată în Hristos. Este o nădejde sigură, fiindcă *„ne-a rânduit mai dinainte să fim înfiați prin Isus Hristos.”* Oh, este minunat! Îmi place atât de mult această lucrare încheiată deja, a lui Dumnezeu.

Acum dați-mi voie să vă citesc din altă parte a Scripturii: *„Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.”* (Romani 8.30). Vedeți? În marea Sa înțelepciune, Dumnezeu a văzut Biserica mai dinainte și a hotărât-o să fie înfiată prin Isus Hristos, ca să-i dea Viață veșnică la sfârșitul veacului. Ce minunat! Acest lucru mă face să mă simt mult mai bine, frate Neville. Noi suntem înfiați prin sângele lui Isus Hristos.

Fiți atenți în timp ce mergem mai departe! Noi știm că lucrarea este încheiată, că suntem aleși mai dinainte cu Mielul și că Duhul Sfânt este Pecetea noastră. Arvuna este ceva plătit în avans, ceea ce înseamnă că va veni mai mult. Noi avem numai arvuna aceluia lucru, doar plata în avans (Oh, ce frumos!) și aceasta este asigurarea că nimeni altcineva nu ne-o poate lua. Înțelegeți? Aceasta este arvuna înfierii noastre. Amin. Duhul Sfânt este arvuna lui Dumnezeu în inimile noastre (pecetea), și ne garantează înfierea, ca fii și fiice de Dumnezeu, care ne așteaptă la capătul drumului.

„Dar știm că, până în ziua de azi, toată firea suspină și suferă durerile nașterii.

Și nu numai ea, dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.” (Romani 8.22-23).

Vedeți? „... toată firea suspină și suferă...” Toată natura geme. Priviți cum se luptă pomii pentru supraviețuire; priviți cum se luptă florile pentru viață, doar ca să fie omorâte de îngheț. Priviți cum se luptă copacii să-și țină ramurile să cânte laude lui Dumnezeu. Vedeți? Fiecare lucru, întreaga natură, animalele, păsările, totul, suspină și geme.

Și nu numai natura „dar și noi, care avem cele dintâi roade ale Duhului, suspinăm în noi și așteptăm înfierea, adică răscumpărarea trupului nostru.”

Deci, în toți anii aceștia noi avem arvuna moștenirii noastre. Oh, vai, vai! Ce avem? Dovada că El trăiește și este cu noi; avem dovada că Dumnezeu nu ne-a uitat, că suntem ai Lui și că El este al nostru, fiindcă Duhul Sfânt al lui Dumnezeu tăbărăște în inimile noastre și strigă: „Ava”, adică „Tată.” Astfel, nu există nimic să ne poată îndepărta de El, pentru că suntem ancorați în Hristos.

Natura: pomii, florile, nu au această arvună, dar noi o avem și suspinăm și gemem pentru că nu am primit încă plinătatea înfierii. Noi am fost ridicați din lucrurile lumii și avem arvuna Duhului, iar acum devenim fiii și fiicele lui Dumnezeu. Ce fel de oameni ar trebui să fim când ne gândim la aceste lucruri? Oh, Doamne!

Noi avem arvuna, dar duhul nostru suspină și geme după înfierea deplină. Până primim plinătatea Duhului Sfânt, noi avem arvuna înfierii sau a salvării depline. Oh, cât este de frumos! Îmi place mult aceasta. Deci așteptăm plinătatea înfierii. Când o vom primi? La prima înviere. Atunci trupurile noastre vor fi transformate din aceste trupuri firești în care suntem acum și vom avea un trup ca trupul Său proslăvit, fiindcă Îl vom vedea așa cum este și vom fi ca El. Când Se va arăta El, ne vom arăta și noi împreună cu El, pentru că vom avea un trup ca al Său, un trup proslăvit. Atunci toate încercările și luptele vieții vor fi terminate și nu ne vom mai aminti niciodată de ele.

Dar acum suntem în aceste corturi de lut și gemem așteptând salvarea deplină. Ea va veni negreșit. Ce este arvuna? Un avans dat din plata totală, așa-i frate Dauch? Sigur că da.

Odată, iubeam lucrurile lumii și păcătuiam, umblam după plăcerile firii și nu ne păsa de Dumnezeu; eram străini de El, fără Dumnezeu, fără Hristos în lume, dar El

ne-a trimis Duhul Său și astfel suntem ridicați din acele lucruri. Acum avem arvuna prin care știm că am trecut de la moarte la Viață. Amin. (Adunarea și fratele Branham se bucură).

Păcătosul aleargă aici jos (fratele Branham arată pe tablă), dar creștinul merge mai sus; el se ridică deasupra acestor mizerii. Vedeți? Aceasta este arvuna salvării lui.

Acum, ce vă fac viziunile? Dumnezeu este Judecătorul meu, nu am intenționat să am alta. Dacă vine, o voi ține pentru mine (Vedeți?), fiindcă văd ceea ce fac ele. Oamenii nu sunt gata pentru o astfel de slujbă, așa că, trebuie să o lăsați să treacă, (Vedeți?) ea merge în spate pe aici. Dacă voi mai reveni pe câmpul Evangheliei, voi fi din nou evanghelist. Dar vedeți, lăsând în spate lucrurile lumii, voi mergeți spre cele cerești; trăiți în locurile cerești, mergeți dincolo de orice poate gândi un om, dincolo de orice lucru.

Cum? Prin Duhul, prin arvuna moștenirii noastre, prin care am fost ridicați din lucrurile lumii. Cândva am umblat cu lumea, dar acum suntem deasupra ei. Oh, frate Neville, Dumnezeu să fie îndurător ca Biserica Dumnezeului celui viu să vadă aceasta.

Dar ce se întâmplă? Problema este că imediat ce avem o biserică frumoasă, încercăm să o comparăm cu lucrurile lumii. Astfel, încercăm să avem o echipă de baschet mai bună decât au ceilalți. Vrem să avem o clădire mai frumoasă, să facem aceasta și cealaltă mai deosebite decât ceilalți. Păi, cum s-ar putea compara strălucirea lumii cu Lumina Evangheliei? Nu se poate! Evanghelia nu strălucește, ci luminează. Astfel, există o strălucire și o luminare.

Vedeți? Noi mergem dintr-un loc în altul, purtăm un hoit dintr-o morgă în alta, schimbând membrii și alte lucruri de felul acesta. La ce ne folosește aceasta? Mai mult, încercăm s-o facem să strălucească, să aibă turnuri înalte și săli mari și frumoase. Vrem să avem ceva mai frumos decât metodiștii sau mai bun decât baptiștii, și toți ne întrecem cu catolicii; avem tot felul de jocuri de bunco, petreceri și dineuri cu glume amuzante și tot felul de lucruri.

Dar Biserica adevărată nu se poate compara niciodată cu lumea! Cum credeți că voi și tot ceea ce faceți în bisericile voastre se poate compara cu Loja Masonică sau cu celelalte lucruri ale lumii? Acela este terenul lor. Să nu încercați niciodată să mergeți pe trenul lor!

Noi avem Ceva ce ei nu au, Îl avem pe Isus. Dacă vor ceva, lăsați-i să vină aici, dar voi să stați în Hristos! Ei nu Îl pot avea pe Isus până când nu vin aici, dar dacă mergem noi acolo, suntem duși din câmpul Lui.

Nu încercați să străluciți, ci luminați! Și nu puteți lumina decât dacă Îl aveți pe El și Îl lăsați să lumineze prin voi. Înțelegeți?

Micul licurici nu luminează pentru că așa vrea el, ci pentru că așa este el; în el luminează ceva. În el este ceva care produce acea lumină. Înțelegeți? Luminează din interiorul lui.

Ei bine, la fel face și Duhul Sfânt. Noi nu trebuie să ne străduim să fim deosebiți, diferiți și să facem ceva mareț, ci trebuie să trăim liniștiți, normal, simplu, să ducem o viață evlavioasă și să-L lăsăm pe Dumnezeu să trăiască pur și simplu prin noi. Aceasta face ca Evanghelia să lumineze. Înțelegeți? Noi nu căutăm strălucire! Strălucirea le place maimuțelor. Când văd ceva strălucitor, ele sar, țipă și aleargă, dar Lumina este plăcută și relaxantă, este dulceața Duhului Sfânt.

Noi așteptăm înfierea. Înțelegeți? Spuneți „Amin” dacă ați înțeles ceea ce am spus despre arvună. („Amin”). Noi știm că am trecut de la moarte la viață, pentru că suntem înălțați în locurile cerești. Și nu suntem înălțați de la noi înșine sau prin puterea noastră, ci am fost înălțați de El din lucrurile lumii, să-i iubim pe toți oamenii. Dumnezeu ne iubește, iar noi știm aceasta și ne cercetăm viața cu atenție ca să vedem dacă Duhul Sfânt este cu adevărat în noi, fiindcă nu ne mai interesează lucrurile lumii. Înțelegeți? Ia te uită! Câtă vreme iubiți lumea și lucrurile din ea, dragostea lui Dumnezeu nu este în voi. Așa spune Biblia. Dar dacă sunteți deasupra lumii, știți că posedați arvuna moștenirii voastre și sunteți pe calea răscumpărării voastre depline.

Acest lucru se va întâmpla însă numai la venirea lui Isus; iar când vine El, vom avea un trup ca al Lui și vom fi ca El. Bine.

Din cele ce am citit, am văzut că noi am pierdut ceva și de aceea era nevoie să fim răscumpărați. Deci de ce aveam nevoie de răscumpărare? Pentru că am pierdut ceva. Dar înainte ca să fim răscumpărați, trebuia să fie un Răscumpărător care să ia înapoi toată moștenirea. Înseamnă că odată am posedat ceva ce acum nu mai avem, dar Mielul lui Dumnezeu a venit tocmai ca să răscumpere acest bun pierdut.

Aceasta nu va veni (vedeți?), pentru că mai întâi trebuie să-l vedem pe Isus. Și

când vine El, vom avea un trup ca trupul Său propriu și vom fi făcuți ca El. Bine.

Acum vedem că aici s-a pierdut ceva (fiindcă așa spune Biblia) ce ne-a răscumpărat. Din ce suntem răscumpărați? Din ceva ce am pierdut. Înainte de a fi răscumpărat, trebuia să fie ceva ce ne-a răscumpărat. Și toată moștenirea pe care am avut-o a fost răscumpărată înapoi. Înseamnă că odată am avut ceva ce nu mai avem acum, dar este ceva pe care acest Miel a venit să-l răscumpere. Vedeți? Am avut ceva, dar a fost pierdut.

Fiți atenți! Ce am pierdut? Ei bine, lui Adam i s-a dat Viața veșnică, dar acest lucru era valabil cu condiția să nu mănânce din pomul cunoștinței. Adam era moștenitorul Pământului, era dumnezeul Pământului; era stăpânul lui. Totul i-a fost dat lui și putea să facă tot ce voia. El a dat nume tuturor lucrurilor, plantelor și animalelor și făcea tot ce dorea, pentru că toate îi erau supuse. Era cu adevărat un fiu al lui Dumnezeu.

Dar în clipa când a păcătuit, a pierdut titlul de proprietare al Pământului, l-a predat Satanei, care a devenit stăpânul acestui Pământ. Adam nu a putut să răscumpere actul de drept, fiindcă devenise păcătos, dar prin aceasta, Satan care nu-l posedă corect, este acum dumnezeul acestui Pământ. Așa spune Biblia. Nu pentru că ar fi de drept, ci pentru că pur și simplu l-a luat. Ați înțeles? Satan îl posedă, îl ține în mâna lui. Astfel, Pământul este în mâna lui, moartea este în mâna lui, lumea îi aparține, fiecare națiune îi aparține, așa că el guvernează și controlează toată lumea. Așa este. Satan este acela.

Dar Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru că noi nu suntem din lume. Înțelegeți? Satan nu controlează Biserica adevărată, ci doar lumea. Isus a spus că Satan este dumnezeul acestui pământ și că el a orbit ochii oamenilor ca să nu vadă Lumina Evangheliei, dar El este Dumnezeuul cerului. Deci Satan nu este posesorul de drept al acestui Pământ.

Adam a pierdut titlul de proprietate al Pământului și ca urmare a pierdut dreptul de moștenire al Pământului și Viața veșnică, dar Isus a spus în Matei 5.5: „*Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul!*” Vedeți? Dar noi nu-l avem acum.

Când a căzut, nu numai Adam a pierdut acest drept, ci și toată sămânța lui. Astfel, nu contează cât de mult înfrumusețăm această lume, nici cât de mult încercăm să ne facem case frumoase și alte lucruri, toate acestea nu aparțin încă seminței lui Adam. Nu, domnilor! De ce aceasta? Pentru că Satan a luat Pământul și îl

stăpânește. Corect. Pentru că Adam l-a pierdut.

Oh, Doamne, s-ar putea spune atât de multe lucruri, dar nu vreau să vă țin prea mult pentru că urmează și un serviciu de botez.

Satan îl stăpânește, dar nu în mod corect. Când proprietarul de drept l-a pierdut, exista o singură cale să poată fi răscumpărat înapoi. Cum? Printr-un Răscumpărător înrudit. Aceasta era singura cale de răscumpărare și acesta este motivul pentru care Isus Hristos a fost născut de o fecioară.

Acum aș vrea să mergem puțin în Vechiul Testament, pentru că mi-am notat două versete și anume, Levitic 25.23-24, unde scrie despre legea răscumpărării.

„Pământurile să nu se vândă de veci; căci țara este a Mea, iar voi sunteți la Mine ca niște străini și venetici.

De aceea în toată țara pe care o veți stăpâni, să dați dreptul de răscumpărare pentru pământuri.”

Când Iosua a împărțit țara, fiecare seminție și fiecare individ a primit partea lui de moștenire, posesiunea lui. Dacă se întâmpla ca cineva să sărăcească și să-și piardă moștenirea, singurul mod prin care putea fi răscumpărată era printr-o rudă apropiată. Astfel, în final moștenirea trebuia să se întoarcă la proprietarul de drept. Înțelegeți? Cel care o lua, putea s-o rețină o perioadă de timp, dar după aceea trebuia să revină la proprietarul de drept. Corect. Trebuia să revină la proprietarul original. Dacă era terenul tatălui său, atunci fiul sau o altă rudă apropiată îl putea lua înapoi. Nimeni altul nu putea face aceasta. Cel care deținea terenul, putea să-l păstreze până când ruda de sânge plătea datoria, iar atunci pământul revenea la proprietarul original.

Să zicem, de exemplu, că am o bucată de pământ și o pierd, sunt nevoit să i-o vând fratelui Neville, care este dintr-o altă seminție a lui Iuda sau o vând unui străin. El intră în posesia lui în mod corect și poate veni să-l cultive și să adune roadele de pe el; deține dreptul de posesiune, însă nu îl poate stăpâni, nu este stăpânul lui de drept. Aceasta era o lege în Israel. Citiți Levitic 25 și veți vedea că el nu putea să-l stăpânească pentru totdeauna, ci doar pentru o perioadă de timp.

Continuând exemplul de mai sus, să zicem că fiul meu, Billy, vine să răscumpere terenul vândut de mine. Ei bine, în cazul acesta, fratele Neville sau străinul acela,

nu mai pot să-l rețină, fiindcă cel care vrea să facă răscumpărarea este o rudă de sânge. Înțelegeți? Trebuie să-l dea înapoi din moment ce se plătește prețul răscumpărării.

Să zicem că eu l-am vândut fratelui Neville pentru douăzeci și cinci de mii de dolari, iar fratele Tommy ar merge la fratele Neville și i-ar zice:

„Frate Neville, am venit să răscumpăr proprietatea fratelui Branham.” El nu poate face aceasta, așa că fratele Neville îi zice:

„Nu, domnule, nu vreau să-l vând.”

„Dar cât ceri pe el?”

„Douăzeci și cinci de mii de dolari.”

„Ei bine, îți voi da treizeci și cinci de mii de dolari sau chiar mai mult.”

„Nu contează cât îmi dai, nu vreau să-l vând!”

Dar atunci vine Billy Paul și zice:

„Vreau să răscumpăr proprietatea tatălui meu. Uite aici cei douăzeci și cinci de mii de dolari.” Fratele Neville va trebui să-l dea înapoi, pentru că așa spune legea răscumpărării.

Oh, aleluia! Nădăjduiesc că voi, creștinii, înțelegeți ce vreau să spun. Voi sunteți sarea pământului și Dumnezeu a dat Pământul fiilor Săi. El ne-a dat stăpânire peste întreaga natură, peste toate animalele, peste viața de pretutindeni. Dar Adam, tatăl nostru, l-a predat lui Satan. Dar la cine va ajunge Pământul din nou? La Proprietarul original, la Dumnezeu, la Cel ce l-a creat. Amin.

Nu-i de mirare că Ioan a plâns cu amar, fiindcă nu se găsea nimeni să-l răscumpere:

„Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.” (Apocalipsa 5.4). Vedeți? El a spus: „Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.” (v. 3).

Prin aceste cuvinte, el nu îi face nevrednici pe îngerii. Amintiți-vă că Pământul este

moștenirea oamenilor, nu a îngerilor. Gavril era vrednic și Mihail de asemenea, dar problema era că nu se găsea nici un om vrednic să facă răscumpărarea. Înțelegeți? Se cerea un Răscumpărător înrudit.

Cineva mi-a spus odată: „Păi, Ioan s-a considerat nevrednic!” Nu-i adevărat. El era sub inspirația Duhului Sfânt, deci nu putea face o asemenea eroare. Adevărul este că nu era vrednic nimeni, nici el nici vreun alt om.

Dar ce s-a întâmplat în timp ce plângea Ioan? El spune că *„unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda (Amin!), Rădăcina lui David, a biruit...”* (v.5). Amin. Cu alte cuvinte: *„El este vrednic să ia Cartea.”* Amin.

Amintiți-vă că Ioan nu îl văzuse încă, deoarece El era în interiorul altarului. Tronul lui Dumnezeu era în interiorul sanctuarului. Astfel, Ioan se aștepta să vadă un Leu, dar când s-a uitat, a văzut că acolo era un Miel.

Aici sunteți, fraților! Noi biruim prin blândețea și dulceața Duhului Sfânt, nu prin ceva măreț, strălucitor și intelectual. Numai omul care se poate smeri, are biruință; omul care rămâne slujitorul lui Hristos, indiferent cât de mult este lovit. Acela este un biruitor!

Și bătrânul i-a zis lui Ioan: *„El a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.”*

Într-o zi, vom afla ce țin ascunse aceste șapte Pecetei, dar acum vom mai vorbi puțin despre răscumpărare. În primul rând, cel care voia să facă răscumpărarea, trebuia să fie vrednic; trebuia să fie în drept s-o facă. Acest lucru a fost posibil în momentul când Isus Hristos a fost născut de o fecioară. Cine era El? Dumnezeu Însuși în trup omenesc. El trebuia să fie vrednic, iar sângele virgin al lui Isus Hristos era vrednic.

Dacă vreți, puteți să vă notați 1Petru 1.8-20. El trebuia să fie rudă cu noi, și a fost prin faptul că S-a făcut Om. Da, în felul acesta, Dumnezeu a devenit rudă cu noi. Aici este partea frumoasă a lucrării lui Dumnezeu: IaHVeH făcut trup și locuind printre noi ca Cel vrednic să facă răscumpărarea. Amin. El a biruit. Dumnezeu a îmbrăcat forma cărnii umane; Da, El venit pe pământ, S-a născut ca bebeluș, a umblat printre noi și ne-a răscumpărat prin sângele Său sfânt.

Ce trebuia să facă un bărbat care voia să-și revendice proprietatea în Vechiul

Testament? Mergea la poarta cetății și spunea în fața bătrânilor ce voia să răscumpere. Spunea cine este, ce a pierdut și mărturisea tot ce s-a întâmplat. Aici avem o povestire frumoasă în Biblie: despre Rut și ruda sa Boaz. Noi am trecut de curând prin ea, de aceea aș vrea să observați cele trei etape ale acestei odihne.

Dar priviți și odihna Bisericii. Când am trecut prin predica „Răscumpărătorul înrudit,” am văzut că Dumnezeu S-a arătat în trup ca să poată deveni Răscumpărătorul nostru înrudit. El este Cel despre care scrie aici în capitolul 5:

„Și nu se găsea nimeni, nici în cer, nici pe pământ, nici sub pământ, care să poată deschide cartea, nici să se uite în ea.

Și am plâns mult pentru că nimeni nu fusese găsit vrednic să deschidă cartea și să se uite în ea.

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecetei ale ei.” (v.3-5). (El este Acela; El este Cel la care ne uităm).

Boaz este simbolul Lui desăvârșit. În timpul foametei, Naomi a părăsit Biserica, a plecat din țară și s-a dus să locuiască în mijlocul moabiților, dar acolo a pierdut tot ce avea. Soțul ei Elimelec a murit în timp ce erau în Moab și astfel, moștenirea lui s-a pierdut. După o vreme, Naomi s-a întors în Israel, însoțită de tânăra și frumoasa sa noră, Rut, rămasă și ea văduvă. Când Boaz, un simbol desăvârșit al lui Hristos, a văzut-o pe această văduvă, s-a îndrăgostit de ea și a hotărât s-o răscumpere, deoarece singurul mod de a se putea căsători cu ea, era să răscumpere tot ceea ce a pierdut fratele său Elimelec.

Problema era că exista o altă rudă cu drept de răscumpărare, unul mai apropiat decât el, dar când l-a întrebat, acela a refuzat s-o facă. Astfel, s-a coborât la poartă, și-a scos încălțăminte, aducând un exemplu desăvârșit spre legea răscumpărării lui Dumnezeu, și a spus: „Voi sunteți martori astăzi că am cumpărat din mâna Naomei tot ce era al lui Elimelec, al lui Chilion și al lui Mahlon. Sunt următoarea rudă și am dreptul s-o răscumpăr. Dacă este cineva care poate arăta un motiv pentru care n-aș putea face aceasta, sau dacă este cineva mai apropiat decât mine ca s-o răscumpere, să spună acum!” Dar toți au rămas tăcuți. Atunci Boaz și-a scos încălțăminte și a aruncat-o ca mărturie, apoi a zis: „Am răscumpărat tot ce avea fratele meu Elimelec.” De ce a putut face aceasta? Pentru că era rudă cu el, era un răscumpărător înrudit. Oh, cât este de minunat! Ce

povestire frumoasă!

În tot acest timp, Rut se odihnea și aștepta să vadă ce se va întâmpla. Nimeni nu a putut spune nimic împotriva ei, așa că el s-a întors, a luat-o pe Naomi și împreună cu ea, pe frumoasa moabită Rut. S-a căsătorit cu ea și au trăit împreună pe această proprietate. Ce poveste frumoasă!

Acolo sunt trei etape parcurse de Rut până să devină soția lui Boaz:

În primul rând, ea **s-a decis**; trebuia să decidă dacă se întoarce înapoi în patria ei sau merge mai departe (ca Biserica); apoi, Rut **a slujit**, s-a dus să culeagă spice și în a treia etapă, **s-a odihnit**, Rut face aceasta chiar acum (Biserica). Următorul lucru a fost **răsplătirea** lui Rut; Rut este răsplătită, acesta este următorul lucru ce se întâmplă (răsplătirea Bisericii).

Acum nu mai avem timp pentru că urmează un serviciu de botez și este deja ora unsprezece fără un sfert, dar dacă va fi cu voia Domnului, poate vom reveni la acest subiect duminica viitoare. Atunci vom privi cele șapte coarne și cei șapte ochi, cele șapte Peceți, șapte slujbe, șapte Biserici, șapte îngeri ai Bisericii, tot timpul șapte.

Vedeți? Aici se leagă toate lucrurile împreună. Da, domnilor. Trebuia să fie cineva vrednic, iar Isus a fost vrednic. La revenirea Lui ne vom bucura pe deplin de toată plinătatea binecuvântărilor răscumpărării, pentru că cei blânzi vor moșteni pământul. Atunci vom fi transformați și ne vom bucura de Mileniul care va începe, ca fii și fiice de Dumnezeu. Ce minunat!

Îngerul acela puternic a strigat cu glas tare și a zis: „*Cine este vrednic să deschidă cartea și să-i rupă pecetele?*”

Și unul din bătrâni mi-a zis: „Nu plânge; iată că Leul din seminția lui Iuda, Rădăcina lui David, a biruit ca să deschidă cartea și cele șapte pecete ale ei.”

El a venit și a luat cartea din mâna dreaptă a Celui ce ședea pe scaunul de domnie” și i-a rupt Pecețile. (Apocalipsa 5.2,5,7). Când vom intra în cele șapte Peceți, vom vedea că acolo se află taina tuturor binecuvântărilor răscumpărării lui Dumnezeu.

Amintiți-vă că Mielul este singurul care a răscumpărat-o. Ea este pecetluită pe partea din spatele Cărții, nu scrisă înăuntru. El este Singurul care putea să

deschidă această Carte, să-i rupă Pecețile și s-o descopere. El este Singurul care o putea face. Și El este Singurul care era în stare să deschidă Cartea, sau să descopere Cartea, sau să descopere Pecețile.

Oamenii se pot certa cât vor cu privire la aceasta, pentru că El este singurul care o interpretează divin. Dar nimeni nu poate citi ce scrie pe partea din spate. Acea îi aparține Lui și numai Lui și El este Cel care poate descoperi Cele Șapte Taine. Și fiți atenți! Totul este legat de răscumpărare: cum a fost răscumpărată Biserica și ce vor fi cei răscumpărați.

Oh, haideți să-L iubim din toată inima și să facem tot ce putem.

Un scriitor a scris odată o povestire pe care aș vrea să v-o spun și vouă înainte de a preda serviciul fratelui Neville. Vă bucurați de descoperire? („Amin”). Oh, mie îmi place mult! Mai aveam încă vreo trei versete, dar vom reveni.

Deci, scriitorul acela a scris despre o fetiță care a încercat să-L găsească pe Dumnezeu. Ea L-a căutat și l-a urmărit pretutindeni, ca să vadă dacă este. Ei bine, dacă El ar avea un tron mare așezat pe undeva, fiecare ar crede în Dumnezeu. Atunci oamenii ar putea spune: „El stă pe tron în orașul cutare, așa că dacă vreți, puteți merge acolo să-l vedeți!” El ar putea face aceasta într-o clipă, iar atunci toți ar crede. Vedeți? Dar în cazul acesta nu ar mai exista credința, nu ar mai fi nevoie de ea, pentru că El ar fi vizibil pentru toți.

Așa se va întâmpla în Împărăția de o mie de ani, dar acum, El cheamă și încearcă să îi găsească pe cei aleși. Pare ciudat și neînțeles, și nu știți cum s-o faceți, dar credeți pur și simplu. Acesta este adevărul.

Dacă Dumnezeu ar sta pe un tron, am putea spune: „Păi, El este acolo! Locuiește în locul cutare, așa că vom merge la El și-l vom zice: „Dumnezeule dragă, vrei să faci cutare lucru?” Iar El ar răspunde: „Da, o voi face!” Pffiuu! (Fratele Branham se bucură).

Ei bine, desigur, Acesta este Dumnezeu. Înțelegeți? Atunci nu ar mai fi nevoie de credință, ar fi nulă, deoarece credința nu mai este bună când sunteți pozitivi.

Cum ar fi dacă fiecare persoană din această lume ar fi creștină? Cum ar fi dacă toți ar fi umpluți cu Duhul Sfânt? Păi, nu ar mai fi nevoie deloc de credință, dar noi suntem salvați tocmai prin credință. De aceea, trebuie să fie o lume a contrastelor,

ca să iasă la suprafață cei care au credință. Înțelegeți? Trebuie să fie o femeie decăzută ca să fie scoasă în evidență o doamnă adevărată. Trebuie să fie minciuna, pentru ca adevărul să strălucească și mai mult.

În lumea aceasta trebuie să fie această lege a contrastelor; trebuie să aveți zile triste și de încercare, ca să vă puteți bucura de zilele frumoase. Trebuie să fiți puțin bolnavi ca să vă puteți bucura de sănătate. Credeți? Trebuie să treceți prin văi adânci ca să vă puteți bucura de vârful munților. Dacă totul ar fi numai sănătate, bucurie și pace, nu le-am putea prețui la adevărata valoare, și într-o zi, așa va fi, dar până atunci trebuie să fie această lege a contrastelor.

Dacă ați înțeles, spuneți „Amin.” (Adunarea spune: „Amin!”).

Acea fată încerca să-l găsească pe Dumnezeu, iar pentru aceasta a umblat de la o biserică la alta, dar nu l-a găsit nicăieri. Și într-o zi, în timp ce mergea pe stradă, a văzut un bătrânel care ducea în spate întreaga biserică, așa că l-a întrebat mirată:

„Oh, bunule Om, este foarte frumos din partea Ta că porți toată biserica aceea în spatele Tău, dar nu Te va zdrobi?”

„Nu, nu mă va zdrobi, pentru că Eu sunt Stânca pe care este zidită această Biserică.” Vedeți? Acesta este El!

Să ne rugăm.

Oh, Stâncă de veacuri sunt atât de fericit să știu că ne odihnim pe Tine! Ascunde-ne în mila Ta, Te rugăm; poartă-ne pe calea Ta în această viață și umple-ne inimile de bucurie și de laudă pentru Tine.

Îți mulțumim pentru cercetarea făcută de Duhul Sfânt în dimineața aceasta, prin Cuvânt, și pentru faptul că El Îl face viu. Iartă-ne căderile și alunecările: tot ce am spus sau am făcut și era greșit, și ajută-ne să fim creștini mai buni. Tată Dumnezeule, Te rugăm să îngădui ca îndurarea Ta să se odihnească peste noi.

Dacă va fi cu voia Ta, Doamne, ajută-mă să mă întorc curând, ca să continuăm cu aceste capitole din Apocalipsa, fiindcă așteptăm timpul când vor fi deschise cele șapte Pечеți. Ajută-ne să înțelegem aceste lucruri mărețe ale lui Dumnezeu, nu pentru că o merităm, Doamne, fiindcă știm că nu avem nici un merit, ci pentru că inimile noastre sunt flămânde și cred. Te rugăm să ne ajuti.

Te rugăm și pentru fratele Neville, păstorul nostru credincios, trimis de Dumnezeu. Ajută-l și binecuvântează-l pe el, pe soția lui dulce și pe copilașii lui.

Te rog pentru administratori și diaconi și pentru toți cei care vin la această biserică. Și nu doar pentru cei de aici, ci pentru toți cei ce cheamă Numele Tău, pentru prietenii mei din întreaga țară, cărora le ajunge un cuvânt și sunt aici. Îți mulțumesc pentru ei, Tată.

Te rog să grăbești ziua venirii lui Isus, când vom fi adunați împreună într-o Împărăție în care nu va mai zi sau noapte și nici timp, ci totul se va revărsa în veșnicia în care vom fi pentru totdeauna cu Tine. Dăruiește-ne aceasta, Doamne.

Dacă în dimineața aceasta sunt printre noi suflete care nu Te-au cunoscut ca Salvatorul lor personal, ajută-i să se apropie de Mielul care ține Cartea pecetluită cu șapte Peceți în mâna Sa și să-L primească, astfel încât atunci când aceste Peceți vor fi rupte, să poată înțelege despre ce este vorba. Ascultă-ne, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Fiului Tău Isus Hristos.

În timp ce stăm cu capetele plecate, este cineva care vrea să zică: „Amintește-mă și pe mine în rugăciune, frate Branham, fiindcă doresc aceasta.”?

Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze. Dumnezeu să te binecuvânteze și pe tine și pe tine. Da, Dumnezeu să vă binecuvânteze pe toți. Cred că sunt ridicate vreo douăzeci de mâini, poate chiar mai multe.

Oh, Doamne, Tu vezi mâinile lor, le cunoști inimile și știi ce își doresc. Te rog să le descoperi bunătatea și îndurarea Ta și iartă-i pentru tot ce au greșit. Dacă sunt bolnavi, vindecă-le trupurile și fă-i sănătoși. Fă aceasta, Doamne, în timp ce ungera Duhului Sfânt este peste adunare. Oh, fie ca marele Dumnezeu al cerului să ne ungă pe toți! El să ne binecuvânteze pe toți, din prezența Sa divină, ca să putem pleca de aici spunând la fel ca cei doi de pe drumul Emausului: „*Nu ne ardeau inimile în noi?*” Dăruiește-ne aceasta, Doamne.

Eu sunt slab și epuizat și nu mai am nici voce, dar Te rog să mă întărești Tu. Vrei să mă ajuți? Vrei să mă întărești? Leagă-mi tu rana, Doamne, și nu numai mie, ci la toți cei prezenți. Lasă ca balsamul Duhului Sfânt să curgă peste fiecare rană, oricare ar fi ea, fiindcă vrem să trăim spre gloria și onoarea Ta. Ajută-ne! Vindecă bolnavii și suferinzii, spre slava Numelui Tău.

Binecuvântează-ne pentru că te rugăm aceasta cu toții, în Numele lui Isus Hristos.

Adu-Ți aminte și de cei care vor fi botezați în dimineața aceasta în Numele Domnului Isus și dă-le botezul Duhului Sfânt. Îngăduie aceasta, pentru că Îți predăm întreaga lucrare.

Nu mă uita, Doamne, ci ajută-mă și dă-mi putere, pentru că Te rog aceasta în Numele lui Isus. Amin

- Amin -